

KASZAP ISTVÁN ALAPÍTVÁNY

HÍRLEVÉL

2011. május XIV. évf. 2. sz. A Kaszap István Alapítvány negyedéves ingyenes kiadványa

„Egész életemet engesztelésül felajánlom Jézus Szentséges Szívének a saját és a többi emberek rettenetes sok bűneiért!”

K. I.

A tartalomról

- Találkozások Boldog II. János Pállal 1-2. old.
- **Az Alapítvány rendezvényeiről**
- Kaszap István emlékmise 2-3. old.
- Lelki nap (folyt.) 3-4. old.
- **Hit és erkölcs rovat**
- Az Oltárszentség 4. old.
- Kaszap István ifjúkori naplójából 5. old.
- **Kulturális rovat** 5-6-7. old.
- **Alapítványi hírek** 8. old.

Találkozások Boldog II. János Pállal

A rendszerváltás hajnalán jártunk. A régi már megadta magát, de az új még csak formálódott. Több évtizede dolgozott nálunk L. György lengyel származású kutatóorvos, „főfoglalkozásban” domonkos-rendi szerzetes. A szétszórattatás idején szerzett orvosi diplomát, de rendjének újjáalakulása miatt bejelentette, hogy visszatér hozzánk.

Örültem és bánatos is voltam, de szerettem volna szépen elbúcsúztatni.

A „kiváló dolgozó” kitüntetéshez még kellett a párt jóváhagyása, de a párt már gyakorlatilag nem létezett. Megérdekelte volna már régen. Amellett, hogy kiváló farmakológus volt, hat nyelvből volt felsőfokú nyelvvizsgálója és a legmagasabb szinten tudott gyors- és gépirni.

A nehezen kivívott kiváló dolgozó kitüntetést Pál atya (ezen a néven működött, mint pap) visszautasította.

- Tudom sokat küzdöttél érte, de mégsem fogadhatom el. Ha kereszt lógna rajta a vörös csillag helyett, átvinném.

Mit tehettem?

Ekkor volt Rómában az Európai Biokémiai Szövetségek Kongresszusa. Betettük az utazó keretbe, 120-an voltunk magyarok, külön repülőgéppel utaztunk. Ő mindent tudott Rómáról, bár kiderült sosem járt ott. Megtanulta. Mi sem volt természetesebb, mint hogy meglátogassa a római rendtársait. A vizit ajándéka két belépő volt a szerdai audienciára, a VI. Pál terembe.

Hosszú sorban állás után jutottunk be, és a sor szélén kaptunk helyet. Érkezésekor a pápa mellettünk sétált el, akkor még jó egészségi állapotban. A ceremónia része, hogy a megjelent csoportok nevük felolvasása után köszöntik a pápát. Volt 100 tagú lengyel fúvószenekar, 50-60 tagú énekkar és különböző zarándok csoportok. Nevük olvasása után zenével, énekkel vagy zajos ünnepléssel köszöntötték a pápát. Aztán a felolvasó ezt mondta:

- A Rómában tartózkodó orvos kongresszus két francia kutatója köszönti a pápát.

Csend.

Felolvasták még egyszer és ekkor Pál atya bokán rúgott, hogy álljunk fel. Felálltunk, meghajoltunk, egy kicsit integettünk. Taps, majd miután visszaültünk elmondta: a domonkosokkal franciául beszélgetett. Ebből ők azt hitték, franciák vagyunk és így jelezték vissza, kinek adtak belépőt.

A másnap megjelent L'Osservatore Romano-ban a többi csoport neve mellett a két névtelen francia kutató üdvözlését is megemlégtették. Ezek voltunk mi.

A most is élő Pál atyának ezúton is kívánok további erőt a szolgálatahoz.

Második alkalommal a pápa már súlyos beteg volt. Mégis ő akarta mondani a hamvazó szerdai homíliát a Santa Cecilia-ban. Feleséggel szerda reggel érkezünk a Szent István házba, néhány napos tartózkodásra. Kérdeztem a nővéreket lehet-e belépőt szerezni, de mondták, hogy már három héttel korábban minden lehetőség elfogyott. Próbá, szerencse alapon még délelőtt felsétáltunk terepszemlére, délután pedig azért, hátha látunk valamit a délelőtt szerelt kivetítőkön. A templom padokkal telített kertjének kordonjáiig jutottunk. A kivetítőn már láttuk mi történik bent, de a tömegben, a kordonhoz szorítva elég nehéz volt állni.

Rövidesen megjelent tőlünk néhány lépésre egy pap, aki külföldinek tűnt, mivel kifogástalanul beszélt angolul. Nem volt túl távol, ezért megszólítottam: magyarok vagyunk, délelőtt érkezünk, tudna-e segíteni, hogy beljebb juthassunk? Rövid idő után visszajött. Magyarok? Igen - válaszoltam. - A jövő héten megyek Budapestre, mert meg kell látogatnom a budapesti domonkos rendet, a rend római képviselőjének megbízásából! Ezután sarkon fordult és elment. Pár perc múlva visszajött és a kezembe adott két belépőt. Alig tudtam megköszönni, már el is ment. Kiderült, hogy az illető egy ír származású domonkos atya volt, aki sok éve Rómában dolgozott már. Egy hét múlva valóban Budapestre érkezett.

A belépőkkel bementünk a kertbe és leültünk a legközelebbi kivetítőhöz. Miután elhelyezkedtünk, egyre többen próbáltak magyarul valamit nekünk ékes olasz nyelven. Kiderült, hogy rossz helyen ülünk, belépőink ugyanis a templom belsejébe szóltak. Egy elegáns, frakkba öltözött férfi bevezetett a katedrálisba és leültetett az oltárhoz közeli padosor szélén.

A szertartás háromnegyed órát késett, de mindenki türelmesen várt. Mivel már az első találkozás idején is a Parkinsonizmus kutatása vitt a római kongresszusra, átéreztem azt a küzdelmet, amivel orvosai elfogadható állapotba tudták hozni a Szentatyát. Kiválóan sikerült nekik!

Járni ugyan már nem tudott, egy kocsin állva tolták végig közvetlen mellettünk az oltárig. Rövid, de érthető beszédet mondott, és a sokszínű (fekete, sárga és fehér bőrszínű) bíborosok, akik nyilván tudták, mi zajlott a háttérben, boldogan nyugtázhatták: a Szentatya ismét el tudta látni feladatát, súlyos betegsége ellenére is.

Én pedig azóta is szeretettel gondolok a domonkosokra, akik kétszer is karnyújtásnyira közel vittek a most már boldoggá avatott II. János Pálhoz.

D.G.J.

„Az Evangéliumban a Feltámadt Krisztus egyetlen kérdést intéz Péterhez: Simon, János fia, szeretsz-e engem? Jézus ebben a Péter egész életét meghatározó kérdésben nem afelől érdeklődik, milyen talentumai, képességei, adottságai vannak. Még csak nem is azt kérdezi attól, aki nemrég elárulta Őt, vajon mostantól kezdve már hű marad-e Hozzá, számíthat-e arra, hogy többet nem bukik el. Egyetlen lényeges dolgot kérdez tőle, amire a hivatását alapozhatja: Szeretsz-e engem?

Krisztus ma mindannyiútokhoz ugyanezzel a kérdéssel fordul: Szeretsz-e engem? Nem kívánja tőletek, hogy tömegekhez szóljatok, szervezeteket irányítsatok, vagyonokat kezeljétek. Azt kéri tőletek, hogy szeressétek Őt! Minden egyéb majd ebből fakad. Az a döntés, hogy Jézus követőivé válunk, nem azt jelenti, hogy azonnal tennünk vagy mondanunk kell valamit, hanem mindene előtt azt, hogy szeretjük Őt, Vele vagyunk, fenntartások nélkül befogadjuk Őt az életünkbe.”

/Részlet a II. János Pál breviáriuma c. könyvből/

Az Alapítvány rendezvényeiről

Kaszap István emlékmise

Zarándoklat Székesfehérvárra

Kaszap István születésének 95. évfordulóján koncelebrációs ünnepi szentmisét mutatott be *Dr. Spányi Antal* megyés püs-

pök. Köszöntötte *Takács Nándor* nyugalmazott püspököt, a megjelent paptestvéreket, cserkészeket, fiatalokat, a *Kaszap István Alapítvány* tagjait, az egyházmegye területéről és azon túlról is érkezett híveket. A szentmise előtt közös készületre várták a fiatalokat, akik Székesfehérvárról és az egyházmegye több részéből érkeztek. *Nobilis Mária* atya beszélt *Kaszap István* életéről, valamint egy film alapján és egyházunk másik, fiatal, szentéletű emberéről, *Chiara Luce Badanó*ról láthattak filmet a megjelentek. *Száraz László* atya személyes tanúságtételét követte *Sillye Jenő*, aki arról tett tanúságot, hogy neki magának és családjának kicsoda, és mit jelent *Kaszap István* példája. Beszélt a nagybőjt fontosságáról is és örömmel fogadta el a meghívást erre a zenei szolgálatra. *Spányi Antal* beszédében kifejtette, hogy *Tóth Tamás* plébános bevezető szavaival azonosulva mondhatjuk, hogy *Kaszap István* olyan fiatalember volt, akinek élete éppen csak elindult, küszködött önmagával, kereste útját az életben, megtapasztalta a fájdalom keserűségét - olyan volt, mint minden fiatal. Mégis az a 18 év, amit itt az életben töltött, mély nyomot hagyott maga után, a vele való találkozást meghatározó élményként élték meg a körülötte lévők. Kereste a csöndet: benne Istennel beszélgetett. Élete és halála Isten melletti tanúságtétel volt. Nagyon hamar elindították a szentté avatását, de ezt az ÁVÓ ellehetlenítette annak idején. A dokumentumok megsemmisültek, erre volt hatalma a gonoszoknak, de arra már nem, hogy az emlékeket, a személyes találkozások erejét megsemmisítse. A halála után, az évek során összegyűlt tanúságtételek egyértelműen bizonyítják *Kaszap István* közbenjárását. Hivatalosan a boldogok közé sem tartozik, de közbenjárásáról tanúskodnak a ma is folyamatosan gyarapodó emléktáblák,

érkező levelek, tanúságtételek. Kaszap István életében egyszerű életet szemlélünk, mégis volt valami titka.

XVI. Benedek pápa beiktatásakor a következőket mondta: ha valaki beengedi Krisztust az életébe, nem veszít el semmit, semmit azokból, amik szabaddá, széppé és naggyá teszik az életét. Az egyház már kiadta a dekrétumot arról, hogy elismeri és tanúskodik róla, hogy Kaszap István az erényeket hősi fokon gyakorolta. Nem pusztán jól nevelt, jámbor és türelmes volt, hanem beengedte Krisztust az életébe, Őt hordozta. Ez az Ő titka. Kaszap István tiszteletének az az értelme, ha a példáján tanulva mi is beengedjük Krisztust az életünkbe. Az ember igazán csak Krisztussal lehet szabad, és igazán szabad csak akkor lesz, ha Krisztus lép be az életébe.

Kaszap István közbenjárására adja meg az Úr mindannyiunknak ezt a kegyelmet.

A szentmise után Kaszap István sírjához vonultak a jelenlévők, és közösen imádkoztak mielőbbi boldoggá avatásáért.

/A beszámólót a Székesfehérvári Egyházmegye honlapjáról vettük át/

Lelki nap /folytatás/

Mit jelent a szentségimádás?

Két hónappal ezelőtt megjelent számunkban ígértük a folytatását az „Utóhang a múlt évi lelki napról” című beszámolónknak, amiből most néhány gondolatot idézünk fel bevezetésül.

Varga László kaposvári plébános személyes vallomása: „A szentségimádást 1986 nyarán fedeztem fel és napi gyakorlattá vált számomra.”

Rövidesen tapasztalta, hogy ez nem biztos recept és módszer a gyümölcsöző lelkipásztorkodáshoz, hanem magaz az élet! Személyes és bensőséges kapcsolat!

A kezdet nehézségeiről így emlékezik: „Hónapokon át alig vártam, hogy leteljen az az egy óra, amit odaígértem neki, visszaadva neki egy órát az ő tulajdonából” - teszi hozzá később.

- „Semmi béke, semmi vigasztalás, sőt, napról napra nehezebb volt kitartani, mert szívem minden sötétsége felszínre tört...”

„Fél évbe telt - emlékezik vissza - amikor végre béke lett bennem.”

Hamarosan megértette, hogy ezt a békét, ezt a nagy lelki ajándékot nem tarthatja meg magának. Megszervezte, „megimádkozta”, hogy legyenek követői. Eredmény: „több, mint 70 testvérem hónapok óta válaszol hűségesen Isten szeretetére. Szolgálnak másokért is. A közösségért, a Városért.

Egy nagy közös lelki élményt mindannyian felismertek: „Az ima soha nem a mi teljesítményünk! A Szentlélek az, aki imára indítja a szívünket.”

Dióhéjban ennyi volt előző számunk tartalma. Az alábbiakban ismertetjük könyvének, / Varga László: Szentségimádás, kiadta a Szent Imre Öröksége és Ifjúsági és Szociális Alapítvány, 2004/ és a lelki napon elhangzott előadásának három alapvető felismerését.

Az első: Mit jelent a szentségimádás? - válasza bevezetőül egy mondatban: Szerető szemlélése egy titoknak.

A második téma: Mire van szükségünk a szentségimádáshoz?

Meglepő és frappáns egymondatos válasza: Semmittevésre; vágyra; csendre; jelenlétre.

S a harmadik kérdésre adott válasz tömören: Mire hív Jézus a szentségimádásban? Szolqálatra, aszkézisre.

Kiegészítő gondolatok a fenti három kérdésre és rövid válaszaira:

1, Szerető szemlélése egy titoknak.

Ez több, mint elmélkedés. Isten titkának szemlélése. Szeretettel az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus Krisztus személyén keresztül.

2. Mire van szükségünk, hogy gyakorolhassuk a szentség imádását?

- Semmittevésre. Ez nem lustálkodás, hanem befogadó figyelem. Nem elvesztegetett idő, akkor sem, ha a gondolataink kuszák. Engedjük őket kavarni. Ne bosszankodjunk ezen. Egy kis humorral térjünk vissza Jézushoz. Neki semmi sem idegen, ami bennünk van! Engedjük, hogy Isten ránk nézzen! Ő olyannak és úgy szeret minket, amilyenek vagyunk.

- Vágyra. „Mester, jó nekünk itt lenni.” Higgyük el a valóságot: Ő szeret bennünket, és vágyik a szeretetünkre. Milyen furcsa torzulás: nem szeretünk együtt lenni azzal, aki szeret együtt lenni velünk! Ébresztgessük szívünkben ezt a vágyat!

- Időre. A szeretet mérhető. Akit szeretünk, azzal szívesen időzünk. Ha rendszeresen kimarad az ima, a Jézussal való találkozás, amögött nem idő-, hanem szeretethiány rejtőzik.

- Csendre. „Isten a szív csendjében beszél. Hallgatnunk kell Őt, mert nem a mi szavaink számítanak, hanem amit Ő mond nekünk.” (Teréz anya) Csendesítsük le a szívünket. Nem könnyű feladat. De fontoljuk meg: párbeszéd, igazi kommunikáció akkor születik, ha meghallgatjuk és meghalljuk a másikat. Ekkor tudjuk befogadni Őt. Csodálatos ajándék, amikor Isten elkezd beszélni. Hallja, amit mondunk és van személyes mondanivalója a mi életünkre is.

Befejezetlen befejezés: Szükségét érzem annak, hogy a második, fent részletezett kérdés utolsó követelményéről, a jelenlétről külön, részletesen foglalkozzunk lapunk következő számában, egybe kapcsolva a harmadik kérdéskörrel, amely így szól: Mire hív Jézus a szentségimádásban?

Úgy gondolom, hogy az eddig idézett mély gondolatok, és az azzal járó lelki felkészülés időt, elmélyülést, és többszöri átgondolást igényel. Ne sajnáljuk rá az időt!

Álljon itt lelkesítésül Varga László atya könyvében és az előadásában is elhangzott buzdítás:

„Kezdd el! Ne várj senkire! Te az Ő gyermeke vagy, állj a színe elé, kezdd el te, személyesen. Ez nagyon fontos. Kezdd el és a többit bízd rá a Jóistenre! Ő mindent ki fog bontani a te élethelyzetedben is.

És ne add fel!”

Vágó Mária
(ez nekem is szól)

Hit és erkölcs rovat

Az Oltáriszentség

„Ha elmész Isten háza előtt, ha sietős is az utad, nézz be és üdvözöld a te Uradat, Istenedet.”

„Ő Égből szállott mennyei Kenyér! Hogy lehet, hogy én oly gyakran olyan lanyha, olyan közömbös vagyok Irántad? Nem gondolok gyakran Rád, Utánad vágyakozva, s hön óhajtvá Téged: - és nem értem, nem elmélkedem elég sokat Isten végtelen jóságán, hogy az Ő Szent Fiának testét adja nekünk, emberi férgeknek eledelül, hogy örök életünk legyen.”

„Mily fölséges az Oltáriszentség. Onnan árad ki minden erő, buzgóság, önfeláldozás, vértanúság. Szeresd, imádd és tanulmányozd, hogy mint a szenteknek, neked is mindened meglegyen.”

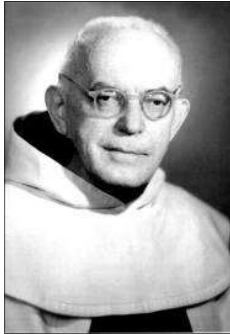
/Részletek az Isten szolgája Kaszap István : Mozaikok Kaszap István, Isten szolgája életéből.

Összeállította egykori novícius társa, Bóday Jenő/

Kaszap István ifjúkori naplójából

Hatalmas lelki élmény számomra az 1986-ban, Bécsben megjelent könyv, *Puskely Mária* tollából, melynek címe: *Marcell atya élete és lelkisége*. A szerző előszavából idézünk:

„Húsz éve, hogy meghalt, mégis mennyire itt van közöttünk! Ezek és ezek őrzik szívükben *Marcell* atya meleg mosolyát, megértő, angyalian vigasztaló, szent lelkesedéssel bátorító szavait. A karmelita szerzetest már többen ismerik, mint rejtett élete során, üzenete terjed, lelkisége hódít, jézusi alakja ragyogóbban áll előttünk, mint valaha...”

Nekünk, a *Kaszap István Alapítvány* munkatársainak külön öröm és ajándék a könyvben található részlet *Kaszap István*-tól, aki 1934 tavaszán részt vett *Marcell* atya lelkigyakorlatán a székesfehérvári ciszterci gimnáziumban.

„Várakozóan léptünk a terembe. Megszóal a szelíd karmelita atya szerényen, alázatosan, lassan-lassan fölmelegszik, tűzbe jön, gyönyörűen beszél. Hangjára szívünkben régóta portól lepott hurok csendülnek meg lágy zsongással bűnbánóan, bocsánatért esdeklően, Istennek zenélve. Soha nem volt lelkigyakorlat nagyobb hatással rám, mint az idej, melyet a kitűnő karmelita atyáknak, *Marcell* atyáknak köszönhetek.

Lelkem az életgyónásban megtisztult, akaratom megszilárdult. Arra kérem a Jóistent, hogy minél több ilyen nagyszerű lelki atyát adjon ennek a szegény országnak.”

A könyv szerzője itt megjegyzi, hogy *Kaszap István* akkor külön is beszélt *Marcell* atyával, aki megnyugtatta hivatása felől és biztatta, hogy nyugodtan lépjen be a Jézus Társaságba. Minderről külön megemlékezik *Endrődy László* jezsuita is az *Élet Krisztusért c.* könyvében.

Marcell atyáról (*Marton Boldizsár*), a karmelita szerzetesről írt könyvével *Puskely Mária* megható közelségbe hozza e nagy lélek útját, példáját. Számunkra külön öröm, hogy *Kaszap Istvánra* is mély hatással volt.

Vágó Mária

Kulturális rovat

VÁGÓ MÁRIA

ÓDA EGY TEOLÓGUS PROFESSZOROMHOZ

Bejött, s a terem felfénylett mosolyától
Bizalom és derű sugárzott róla ránk
Úgy kezdett beszélni, mint aki hazajött
és övéi között örömmel osztja szét
ajándékait: szellemi, lelki kincseit.

Mindig jött egy pillanat,
amikor szívverésünk felgyorsult,
légzésünk lelassult, pillanatokra
talán meg is állt, s a terem is eltűnt...

Ezek voltak a befogadás
varázsos percei. Azóta sem
halványult emlékük, csak távlatot kapott,
s felfénylik olykor épp a legnagyobb
szükség idején.

„Nem funkcionáriusokra, ügyintézőkre, vállalkozókra van szüksége az Egyháznak, különösen ma nem, hanem „Krisztus barátaira”, akik a mindenkit befogadó önzetlen szolgálatukkal tanúságot tudnak tenni a szeretetről.”

II. János Pál

II. János Pál

REVICZKY GYULA

PÜNKÖSD

Piros pünkösöd öltözik sugárba,
Mosolyogva száll le a világra.
Nyomában kél édes rózsailat,
Fényözön hull, a szívek megnyílnak.

Hogy először tűnt fel a világnak,
Tüzes nyelvek alakjába' támadt.
Megoldotta apostolok nyelvét,
Hirdeté a győzedelmes eszmét.

Piros pünkösöd, juttasd tiszta fényed'
Ma is minden bánkódó szívének,
Hogy ki tévelyg kétségbe', homályba':
Világító sugaradat áldja.

Habozóknak oldjad meg a nyelvét,
Világosítsd hittel fel az elmét.
Hogy az eszme szívből szívbe szálljon,
Diadallal az egész világon!

Piros pünkösöd, szállj le a világra,
Tanítsd meg új nyelvre, új imára.
Oszlasd széjjel mindenütt az éjét,
Szeretetnek sugara, Szentlélek!

Régi búcsúk emlékei

P. Márk József OFM a legidősebb szerzetes a csíksomlyói ferences rendházban. Csíkszenttamásról, ahol született és gyermekeskedett, minden évben gyalogosan tették meg az utat a csíksomlyói búcsúra. Tizenkét évesen, 1939-ben járt először a pünkösdi búcsún, ennek hangulatát és a búcsújárás rendjét, szokásait, lelki élményeit idézi fel a következő beszélgetés.

Minden évben jöttek a keresztalják, harminc-negyvenen, akkoriban nem jött ilyen hatalmas tömeg. A plébános megkérdezte, hogy ki akar menni, kiválasztották a zászlóvivőket, a vezetőket és útjukra bocsátották őket. Általában egy idősebb, köztisztviselőként álló ember vezette a keresztalját, és erősebb férfiakat, legényeket választottak ki a háromágú, nagy lobogó vitelére. Minden településnek volt egy előimádkozója, lehetett asszony vagy férfi, őket a zászlóvivőkkel együtt szentembereknek nevezték. A csengettyűket vihették a fiatalabbak, sőt a nagyobb gyermekek is. Ha pap is jött a búcsúra, akkor a gyermekek ministránsként kísérték. A csengettyűk messzire hallatszottak, mintegy felhívták a figyelmet arra, hogy érkeznek a búcsúsok. Fel lehetett ismerni, hogy melyik falu érkezik, ugyanakkor a csengettyűszó megszabta a gyaloglás ritmusát is. Úgy emlékszem, a szenttamási csengettyűk így szóltak: Szent - An - tal, Szent - An - tal... Voltak vidékek, ahonnan nem csengettyűkkel érkeztek a keresztalják, hanem dobszóval, dobpergéssel. Ilyenek voltak például a Nyárad menti települések. Amikor hallottuk a dobokat, tudtuk, hogy a mikháziak vagy a remeteiek jönnek. Csíkszenttamás huszonöt kilométerre található Csíksomlyótól, így reggel indultunk, hét óra tájban. Előtte gyülekeztünk a templomban, nem csak a búcsúsok, hanem mindenki a faluból, és együtt imádkoztak. A lelkipásztor intelmeket mondott, és útnak indította a keresztalját. Dél-tájban értünk Csíksomlyóra, végigimádkozva az utat, öt-hat órát gyalogoltunk. Akkoriban a körmenet volt a legfontosabb vallási cselekedet. Amikor összekerült a nép, délután két-három óra felé indultak a hegyre. Felsorakoztak szigorú sorrendben: elől ment a gyergyóalfalvi keresztalja és utána a gyergyói, majd a felcsíki, alcsíki és kászoni községek. A gyergyóalfalvi keresztalja emlékeztetett arra, hogy 1567-ben István pap vezetésével indultak hitük védelmére, ennek emléket őrizi a pünkösdszombati búcsú. Utánuk jöttek a más vidékek, és kötelező módon a gyimesi csángók voltak az utolsók, de a moldvai csángók zárták a sort. Nem voltak sokan, de ők is kereszt alatt érkeztek.

- A körmenetnek is meghatározott volt a rendje. Hogyan zajlott? Miket énekeltek és imádkoztak?

- Felsorakoztak a templom előtt, elvonultak az árvaház mellett, és a Kis-Somlyó bal oldalán, de csakis ott vonultak a kápolnához.

- *Hogyan teljesedett ki a búcsújárás?*

- A hegyről a Szent Antal útján, az első kápolna mellett jöttem le. Az első csoportok rendszerint a hegy lábánál találkoztak a körmenetet záró csángókkal. Miután mindenki leérkezett, a kegytemplomban tartottak egy vecsernyét. Az éjszakát is Csíksomlyón töltöttük, befogadtak egy-egy csűrbe, a felnőttek általában imádkoztak, mi gyerekek pedig elaludtunk a fáradtságtól. Reggel, pünkösdi vasárnapján szentmisére mentünk, és csak utána indultunk haza, ugyanúgy imádkozva, ahogy jöttünk. Szenttamáson már a falu határában, templomi zászlókkal vártak az otthon maradottak, meghajtották a keresztek, és együtt vonultunk a templomba. Egy közös hálaadás után a plébános áldásával mentünk haza.

- *Mennyire voltak fontosak a búcsúk az emberek életében?*

Úgy tartották, hogy egyszer egy évben el kell menni a csíksomlyói Szűzanyához. Aki pünkösdkor nem tudott jönni, az jött Mária neve búcsújára. Nem kellett ezt leírni, szabályba foglalni, mindenki lelkében ott élt a hagyomány. Lelkükben benne volt, hogy kegyelmet nyernék a búcsúval, ha a Szűzanya közbenjárását kérik, gyónnak, áldoznak, áldozatot hoznak és közösen imádkoznak. Benne volt a köztudatban, hogy a zarándoklat lényege: a Szűzanyát tisztelni és bűnbocsánatot nyerni.

Oláh-Gál Elvira

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ

PÜNKÖSD

Lángszárnyakon röpül felénk a nyár
Az éj meleg s már perzselő a reggel,
Bolygunk az éjbe álmodó szemekkel,
S ritkán találunk hűvös árnyra már.
Az ég fakó, az éj is rövid,
Alig bújjik el a nap egy bokorban,
Aztán ragyogva új erőbe forrva
Kiszáll az égbe lánguszályt röpít.
A róna várja a hűsfényű holdat,
Leng a kalász, vérszínű rózsa lángol,
Leszáll a boldogság a másvilágról.
A néma csillagok reánk hajolnak,
És álmodó, fáradt fejünk körül
Színes, aranyló lepkeraj örül.

DSIDA JENŐ

PÜNKÖSD

Ujjong a lelkem s tele van örömmel:
Ma megérkezik a régvárt vendég?
Bár liliom-palástot
Vehetnék vállaimra
S elébe úgy mehetnék
Hogy szűzfehéren üdvözöljem Őt!
Bár tűzrózsákat, égő szíveket
Szórhatnék szét a nagy világon
Hogy illatot és színeket
És imákat találjon
Amerre jár!
Bár lenne szívem ünnepi
Zsolozsmát zengő, nagy harang,
Mely szétkiáltja örömét,
Hogy csengjen-bongjon tőle a határ!
Pedig kit várok, csak egy kismadár,
Remegő szárnyú, hófehér galamb!
De benne ég az örök láng.
A szent tevére ihlető nagy Isten!
Szemén pünkösdi tüzek nyelve csap ki,
S így tekint le ránk!
Csak egy pihenő hófehér galamb!
De Őt imádom amíg élek,
S előtte hullok térdre egyedül
Parányi semmiségem
Alázatos mély érzetében
Mikor felettem átrepül
Mert Ő az Úr és Ő a Lélek!
S tőle várjuk fényes újulását
A föld színének
Őhózzá csap fel ezer ének
Ostromlón zúgva pünkösdi hajnalán:
Oh jöjj el! Jöjj el! Szentlélek, Úristen!
Ujjong a lelkem s tele van örömmel!

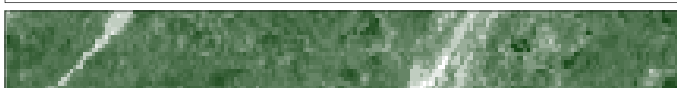

KASZAP ISTVÁN (1916-1935)

Pajkos gyermekkor után mély és bámulatos akarakterő jellemezte a ciszterci diákot. Kemény kitartással közepesből színjeles tanulóvá küzdötte fel magát. Kitűnő tornász, 17 évesen a Dunántúl ifjúsági bajnoka. Buzgó cserkész, hűséges kongreganista. Szerzetesi életét a Manrézában hősiés odaadással kezdte. Sokat elmélkedett Jézus szenvedéseiről, és a bűnösökért *engesztelő áldozatul ajánlotta fel magát Jézus Szent Szívének*. Fiatalon, életének huszadik évében rejtélyes betegség támadta meg, amellyel szemben az orvosok tehetetlenek voltak. Egész testét gennyes sebek, fekélyek lepték el. Halálos ágyán, (felmetszett gégevel) az örök élet kapujában felírta búcsúszavait: „*Ne sírjatok, mennyei születésnap ez*”. Azóta is mind többen kéri bizalommal égi pártfogását és igen sok feltűnő imameghallgatás történik. Boldoggá avatása folyamatban van.

telő áldozatul ajánlotta fel magát Jézus Szent Szívének. Fiatalon, életének huszadik évében rejtélyes betegség támadta meg, amellyel szemben az orvosok tehetetlenek voltak. Egész testét gennyes sebek, fekélyek lepték el. Halálos ágyán, (felmetszett gégevel) az örök élet kapujában felírta búcsúszavait: „*Ne sírjatok, mennyei születésnap ez*”. Azóta is mind többen kéri bizalommal égi pártfogását és igen sok feltűnő imameghallgatás történik. Boldoggá avatása folyamatban van.

Alapítványi hírek

Főzőtanfolyam

A Kaszap István Alapítvány 2011. VI.-VII.-VIII. hónapokban korlátozott számú résztvevő számára hasznos háztartási és főzési ismeretek mellett közösségépítő, ingyenes összejöveteleket szervez.

Érdeklődés és jelentkezés a +36-20-254-91-40 vagy a +36-20-254-36-44-es telefonszámon lehet.

Táborok támogatása

Várjuk egyházi és cserkész táborok szervezői részéről a szokásos módon a tábor költségek támogatása érdekében a jelentkezést személyesen illetve postai úton.

(Budapest, Pf.: 458)

Köszönet

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik adójuk 1%-át Alapítványunknak utalták. Annak minden forintját a kerületünkben élő rászorulóknak megsegítésére fordítjuk.

Kérjük, hogy akiknek módjukban áll a jövőben is segítsék rajtunk keresztül a kerület rászoruló családjait és gyermekeit anyagi támogatásukkal, illetve adójuk 1%-val!
Ehhez szükséges legfontosabb adataink:
Számlaszám: OTP 11717009-20018281
Adószám: 19652502 - 1 - 42
Nevünk: Kaszap István Alapítvány

Kaszap István Alapítvány Hírlevelének kiadója:
 Kaszap István Alapítvány kuratóriuma
 Megjelenik negyedévente
 Honlap: www.kaszapalapitvany.hu
 A szerkesztő e-mail címe: torba@freemail.hu